

своитѣ усилия и трудове въ продължение на 15 години. За голѣмо щастие, за голѣмо негово душевно задоволство, той, Априловъ, останалъ извънредно доволенъ отъ постигнатитѣ резултати; златната своя мечта — той я виждалъ осъществена, реализирана. За да бже обаче, дѣлото му пълно, той поискалъ да се турятъ основитѣ на едно по-голѣмо здание за *гимназия въ Габрово*: на 29 августъ сжщата година се съставилъ актъ за това и почнали да се записватъ помощитѣ.

Наскоро Априловъ, доволенъ отъ своето дѣло, напусналъ Габрово и отпътувалъ за Русия; обаче по пътя, въ Галацъ, смъртта покосила живота му: на 2 октом. 1847 год. той прѣдалъ Богу духъ.

Послѣднитѣ петнадесетъ години отъ своя животъ Априловъ живѣ изключително съ идеята за въздигане и просвѣтяването на българитѣ, той положи всичкитѣ свои старания и умѣния, за да служи на отечеството си — България, той ѝ даде душата си. Но това е едната страна отъ неговото велико дѣло; другата — Априловъ завѣща на България и своето състояние — 60000 рубли — за да се подържа габровското училище и за издържката на шестъ души студенти въ Русия. При това волята на Априлова бѣ да се издигне слѣдъ врѣме и висше училище въ Габрово: семинария, лицѣй или университетъ. Габровското училище се разви до пълна гимназия съ седемъ класа едва въ 1874/75 год. Днесъ тя носи името на Априлова — Габровска Априловска гимназия

По случай петдесетъ годишнината отъ смъртта на Априлова, въ 1897 год., коститѣ му отъ Галацъ бидоха прѣнесени отъ специална депутация прѣзъ Русе, Търново за Габрово при голѣма тържественостъ. Когато процесията тръгнала отъ Русе, „на 37 километъръ отъ тоя градъ тя била срѣщната отъ 2-ри Искърски полкъ, който отивалъ отъ Търново за Русе. Офицерътъ, който ездѣлъ на прѣдъ, запиталъ каква е тая процесия.